

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20301/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Јевтовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Игор Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2217/23 од 09.04.2024. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2217/23 од 09.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2217/23 од 09.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 1570/22 од 22.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене добити по основу вишегодишње немогућности коришћења куће у ... у улици ..., и то за период од 01.06.2006. до 31.12.2006. године, за период од 01.01.2007. до 31.05.2007. године, за период од 01.06.2010. до 31.12.2010. године, као и за период од 01.01.2011. године закључно са 31.12.2020. године, исплати за сваки месец износ од по 70 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, заједно са законском затезном каматом обрачунатом на сваки појединачни месечни износ која би се рачунала почев од првог у наредном месецу од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате сваког појединачног месечног износа са каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.320,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2217/23 од 09.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете у виду измакле користи одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену постојања овог вида штете, а истицањем у ревизији да у поступку обављено вештачење (којим је извршен обрачун закупнине), представља доказ о претрпљеној штети, као и о њеној висини, тужилац уствари оспорава утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП. Питање постојања штете, па и измакле користи применом одредбе члана 189. став 2. Закона о облигационим односима, довољно је расправљено у судској пракси, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужба у овој парници поднета је 30.06.2009. године, а свој захтев за накнаду измакле користи тужилац је поставио у поднеску од 26.02.2021. године, према којем висина његовог потраживања износи укупно 9.730,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић